

„Půl druhé odpoledne,“ zamručel Connell a převalil se na palandě. George je naprostý intelektuální šprt, který se nedávno ucházel o místo mezi vědci, ale nevyšlo mu to, tudíž skončil tady mezi námi. Jak je to možné, to prozatím nepověděl ani jednomu z nás. S fučením jsem se posadil a pozoroval ho, jak si sám pro sebe něco mumlá.

„Je čas!“ ozval se Peterson, ležící na pryčně nad ním.

„Ale vždyť já vím,“ zabručel jeho brýlatý kolega a nuceně se vytáhl na obě nohy. „Kdo jde s námi na zprávy?“

„Stalo se ti někdy, žes na to zapomněl?“ ozval se z protější poschod'ovky Fowley. „Třeba protože... já nevím... jsi byl zaneprázdněný ženskou, vole?“ Tón jeho hlasu zněl provokatersky, jako snad vždy. Odněkud zleva se zachechtal Anton Smith.

„To je zajímavá otázka. Přiznej se, člověče – spal jsi už aspoň s nějakou?“

„Samozřejmě, že nespál,“ odpověděl za George, škrábajícího se za uchem, John. „Je to totiž přihrátec!“ Seskočil na podlahu, přicupital k němu, chytl ho za ramena a začal s ním třást. Ve tváři měl přitom doslova darebácký výraz. „Zasraná buzna, že jo?“

Connell se mu vytrhl, posunul si brýlky více na kořen nosu a odpověděl svým způsobem nepřítomně, přičemž ignoroval veškeré další otázky, jež následovaly po té Fowleyho první:

„Moje ženská je tohle rádio, díky kterému máte alespoň nějaké spojení s okolním světem, vy šašci.“

Nato se sebral, vytáhl z palandy bručícího Petersona a vyšel s ním ven. Nechali otevřené dveře, skrz které se k nám okamžitě nahrnul venkovní ruch. Slyšel jsem občasnou střelbu, daleké i blízké pokřikování a měl jsem pocit, že ten zpěv racků se mi také nezdá.

„Jdem za nima?“ zeptal jsem se ostatních, zatímco jsem si už zavazoval kanady.

„Nejdu nikam,“ odvětil rázně Kozlowski. „Za chvíli si pro nás má přijít ten obejda Berghoff – potřebuju se na to psychicky připravit.“

„Takže nikdo?“

„No, že jsi to ty, tak jo.“ Otočil jsem se za hlasem Daviese. „Jsem zvědavý, co nám ve zprávách zase přinesou za hlody a žvásty.“

Vyšli jsme ven a namířili si to přes plac do malé a snad vůbec nepoužívané budky, kde obvykle Connell s Petersonem vysedávají, když si chtějí ve volnu, kterého tady zrovna moc nemáme, v klidu poslechnout rádio. Nechali jsme projet dva náklad'áky a já koutkem oka zahlédl nadporučíka Ducka, který stál jako nosný sloup u dvou klikujících chlapů v uniformách.

„Proč do hajzlu říkáš furt 'chlapi v uniformách' a podobné srance?“ zavrčel Zloun.

„Sám Berghoff nám říkal, že nás jako vojáky nebude oslovovat do té doby, než řádné dokončíme výcvik a těmi vojáky se opravdu staneme. A já s ním souhlasím. Proč se mě na to pořád ptáš?!“ odvětil jsem mrzutě.

„Je ti něco?“ otázal se s lehkým úsměvem na tváři John. „Copak tě naštvalo, že s námi zbytek nešel?“ To už jeho zuby blýskaly.

„Ne, dobrý, nic mi není,“ zašklebil jsem se. Nesnáším, když mě ten rohatý pitomec naštve a já pak před ostatními vypadám jako naprostý idiot, který to nemá v hlavě v pořádku. Už nejednou jsem lidem kolem sebe nedokázal odpovědět na to, proč se najednou tak negativně křením, když k tomu nemám žádný pádný důvod.

Haha.

Kdyby jen věděli.

* * *

„Zdarec, chlapi,“ uvedl nás Davies, když jsme vlezli do budky, „přišli jsme za vá...“

„Ticho,“ umlčel ho Peterson. „Teď je to zajímavé.“

Přisedli jsme k nim a vytvořili tak kolečko, v jehož středu čněla malá obdélníková krabička s dlouhou anténkou, a zaposlouchali se do probíhajících zpráv.

„V Bonnu dnes, po třídním rokování, skončil summit G7. Delegáti rokovali o riziku inface, nedokázali se ale dohodnout na celosvětovém protidrogovém programu. Prezident Ronald Reagan popsal rozhovory jako 'důležitý krok kupředu'.

Další zpráva: Pokusy o zmírnění napjatého stavu mezi Spojenými státy americkými a Sovětským svazem nehlásí jediné procento plánovaného úspěchu, situace tedy zůstává ve stejných, nejasných kolejkách a závody ve zbrojení pokračují dále. Administrativa Reagana se rozhodla porazit SSSR

zvýšením nákladů na zbrojení v takové míře, aby Sověti již nebyli schopni odpovědět. Slovy amerického prezidenta se možná právě tento přístup bude jevit jako úspěšný a dojde tak ke zklidnění celé situace.

Na závěr aktuální zpráva přímo ze Sovětského svazu: Michail Gorbačov, nový generální tajemník komunistické strany, byl postaven před první zkoušku svých schopností, když krize v jeho zemi narostla. Politbyro je rozděleno a na Gorbačovovy plány na politické a ekonomické reformy, označované souhrnně jako 'Perestrojka', nemá jednotný názor. Šéf KGB, Nikolaj Stronskij, s několika vyššími vojenskými veliteli jednání opustil a míří na svoji daču na Krym. Oficiální zdroje Kremle jakýkoliv rozkol pochopitelně popírají... Pro WRJ Thomas Dorson.“

Hlášení o sportu jsme už nevnímali.

„Řekl bych, že ten můj varovný pocit nebude *jen pocit*, co, Johne?“ zamračil se na Daviese Connell a vrátil se tak k neshodě jejich názorů, jež si vyměňovali včera, předevcírem i předpředevcírem – také u rádia a také v této budce. Dokonce i v podobný čas. Z vysedávání u rádia se už pravděpodobně stala naše poklidná odpolední rutina.

„Hele, my máme taky své politické a jiné problémy; řekni mi, kdo je nemá? Nemyslím si, že by tady byl vůbec nějaký důvod, aby sis to hned spájel s námi a jimi a tvořil z toho bůhví co. Moc o tom přemýšlíš.“

„No já ti nevím, Johne,“ vložil jsem se do vznikající konverzace já a nerozhodně naklonil hlavu. Chtěl jsem pokračovat, ale nenechal mě vůbec začít další větu.

„Hele – je rozdíl mezi vnitrostátními problémy – problémy, které má stát mezi svou politikou a svými lidmi, a problémy, které se řeší mezi dvěma a více státy. Neříkám to snad dost jasně? Čemu na tom ještě nerozumíte?“ Výjimečně zahodil svůj stále vysmátý výraz a nahradil jej vážným a spekulantským.

Peterson se ironicky zachechl.

„Zjevně nemáš páru, o čem to tady kdákáš. Nestrkej nos tam, kde nemá co dělat.“

„Snažíš se mě naštvat?“ řekl Davis a konečně se zase upřímně usmál. Proti tomu nešlo bojovat.

„Nechme tomu volný průběh – nic jiného stejně dělat nemůžeme,“ zakončil krátkou a ne moc záživnou debatu George, načež se za našimi zády staré dveře rozletěly a div nevypadly z jistě již pořádně zrezivělých pantů.

„Co je to tady, čajový dýchánek?!“ Ten burácivý řev mohl patřit jen jedinému člověku. Berghoffovi. „Pokud se nepletu, tak už jste měli být deset minut na nástupu! Tak zvedněte ty zadky, než vás nakopu tak, že poletíte až do New Jersey!“

Nějaká neviditelná síla nás zvedla a doslova vyhodila ven z budky. Tak to dopadá, když je někdo opravdu *velká dominanta*, které se pomalu až bojíte. Nevím, jak se mohlo stát, že jsme všichni čtyři zapomněli na to, kolik je hodin a kde máme v tuto dobu už dávno být, ale stalo se. Každopádně jsme si tímto u kapitána zrovna moc nešplhli. Na nástupu u kasárny na nás již čekal seřazený zbytek týmu a normálně by se na nás alespoň někteří jedinci jistojistě darebácky smáli, avšak nyní tomu tak nebylo. Nesměli by mít obavy, že jim za to Berghoff navalí dřepy a kliky...

* * *

Jakmile jsme byli nastoupeni všichni, nejprve před námi stál s rukama za zády, a pak se pomalu a pozorně prošel od prvního muže k poslednímu. Bylo mi jasné, že kontroluje, jestli stojíme správně, proto jsem si dával pečlivý pozor, abych nepatřil mezi ty, které v následujícím okamžiku zdupe.

„Fowley, dejte ta ramena dozadu!“ John byl první, na kterého se obrátil ihned, co se postavil znovu zhruba doprostřed před nás. „Stůjte rovně, Kozlowski!“ Teď už však neřval. Dokonce z něj ani nešel cítit ten... klasický Berghoffovský pud. Mluvil mírně, až bych řekl klidně. Nejspíš se jen potřeboval vyřvat. I takoví lidé existují.

„Vy jste mi teda dárečky,“ pousmál se a zavrtěl hlavou. „Kdybych byl váš nepřítel, stačil by mi jeden pohled na tuhle bandu srágor a smál bych se, až bych puknul!“ Zase udělal krátkou pomlku, během které si nás jednoho po druhém prohlédnul, a pak pokračoval. „Chlapi, je obecně známo, že je nadporučík Shaffly poněkud... mírnější, ve svém stylu, kterým provádí muže, jako jste vy. Já však nejsem Shaffly... Nyní budete nějakou dobu přímo pode mnou a věřte mi, že vám pak celý Shaffly a jeho způsoby přijdou jako z mateřské školky!“ Umí perfektně měnit styl své mluvy. Jednu chvíli zní skoro přátelsky a v další vteřině už zvyšuje hlas a nemá daleko k medvědovi, který se právě probudil

ze zimního spánku. „Nechci vás zbytečně ničit, ale věřte tomu, že pokud ze sebe nebudete vydávat všechno, stáhnu vás klidně i z kůže, abych do vás narval to, co tam narváno být má! Jen se na sebe podívejte! Kdybych vás poslal domů tak jak jste, mohl by si strýček Sam myslet, že jste tady byli na prázdninovém táboře! Takže, než vás naložím zpátky – hodlám vás dát do pořádku!“ Hned poté pohlédl přímo na mě a já v jeho očích zahlédl dva rošťácké plamínky.

„Armstrongu! Jestli tady někdo potřebuje srovnat, Armstrongu, jste to vy! Už jsem viděl zápasníky sumo s lepší postavou, než máte vy.“ Hlasitě a nasucho jsem polknul. „Vidíte ten nákladák Armstrongu? Vidíte ho?“ Otočil jsem se kam ukazoval a spatřil vozidlo na druhém konci základny. Jakmile jsem obrátil hlavu zpět, viděl jsem velitelovy velké rty, jak se připravují vyřknout první šikanující rozkaz. „Tak sprintem k němu! A pohněte tím zadkem!“